

РЕШЕНИЕ

гр. София, г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16 състав, в публично заседание на 07.07.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гургана Мартинова, като разгледа дело номер **3718** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 79, ал.1 от Закон за българските лични документи (ЗБЛД).

Образувано е по жалба вх. № 9858 от 18.05.2010 година, подадена от И. П. С., срещу Заповед № ЗДС-2675/15.04.2010г., издадена от внд. заместник Д. на Столична дирекция на вътрешните работи (С.), с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 75, т. 6 от ЗБЛД.

В обстоятелствената част на жалбата се твърди, че в производството по издаване на оспорената заповед са допуснати процесуални нарушения, тъй като административният орган не е уведомил жалбоподателя, съгласно изискването на чл. 26 от АПК и не е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая, каквото е изискването на разпоредбата на чл. 35, ал.1 от АПК. Жалбоподателят релюзира доводи за липса на основания за прилагане на съответната принудителна административна мярка, поради обстоятелството, че в законоустановения срок е подал възражение срещу вземането, за събирането на което е издаден изпълнителен лист. На посочените основания, жалбоподателят изразява искане заповедта на заместник директора на С. да бъде отменена.

Ответникът – заместник Д. на Столична дирекция на вътрешните работи не ангажира становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. ГРАД, след като обсъди доводите на страните и

прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Съгласно изпълнителен лист от 18.11.2009г., издаден от Варненски районен съд И. П. С. е осъден солидарно с Борис Георгиев Иванов да заплати на ЗД БУЛ ИНС сумата в размер на 115 958,19 лв., представляваща левова равностойност на дължима главница по запис на заповед в размер на 59 288,48 евро с дата на издаване 31.10.2008г., място на издаване – Г. С. и предявен за плащане на издателя на 10.12.2008г., ведно със законната лихва върху дължимата главница, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 17.11.2009г., до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 7819,17 лв. – разноски по делото. Образувано е изпълнително дело № *0230 на частен съдебен изпълнител М П, рег. № 851, с район на действие С градски съд. От последния е направено искане, на основание чл. 75, т.6 от ЗБЛД на длъжника по изпълнителното дело И. П. С. да бъде наложена принудителна административна мярка. Със заповед № ЗДС-2675/15.04.2010 г. на заместник директора на С. на И. П. С. е наложена принудителна административна мярка – забрана за напускане на страната по чл. 75, т. 6 от ЗБЛД. Заповедта е връчена на И. С. на 03.05.2010 г. и е оспорена с жалба, подадена до Административен съд – С. град чрез Столична дирекция на вътрешните работи на 11.05.2010 г. (вх. № ДС 6485).

По делото е прието като писмено доказателство определение № 9606/22.06.2010г. на Варненски районен съд, по гражданско дело № 12321, по описа на съда за 2009г., с което е обезсилена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 № 6441/18.11.2009г., по ч.Г.д. 12321/2009г. и издадения въз основа на заповедта изпълнителен лист от 18.11.2009г., съгласно който И. П. С. е осъден солидарно с Борис Георгиев Иванов да заплати на ЗД БУЛ ИНС сумата в размер на 115 958,19 лв., представляваща левова равностойност на дължима главница по запис на заповед в размер на 59 288,48 евро с дата на издаване 31.10.2008г., място на издаване – Г. С. и предявен за плащане на издателя на 10.12.2008г., ведно със законната лихва върху дължимата главница, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 17.11.2009г., до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 7819,17 лв. – разноски по делото. Не са представени доказателства, удостоверяващи, че определението е влязло в сила.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира, че жалбата е допустима – подадена е в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК и от надлежна страна – адресат на оспорения акт, с който се засягат права. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 1 от ЗБЛД принудителните административни мерки по чл. 75 от ЗБЛД се прилагат с мотивирана заповед от министъра на вътрешните работи или от упълномощени от него длъжностни лица да упражняват правомощията по този раздел. По делото е представена и приета като доказателство заповед рег. № Из-1903/21.10.2009 г., издадена от министъра на вътрешните работи относно упълномощаване на длъжностни лица от МВР да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗБЛД. Видно от същата, заместник директора на Столична дирекция на вътрешните работи, която е областна дирекция на МВР, е упълномощен да прилага принудителни административни мерки по чл. 75, т. 6 от ЗБЛД. Съгласно удостоверение рег. № 936/15.10.2009г., от началника на сектор Човешки ресурси – С. е удостоверено, че Х Б Т, издал оспорената заповед, е временно назначен на длъжността заместник Д. на С. със заповед № К-7079/08.09.2009г. на министъра на вътрешните работи.

Следователно, заповедта, с която на жалбоподателя е наложена мярка по чл. 75, т.6 от

ЗБЛД е издадена от компетентен орган. Спазена е предвидената от закона писмена форма. При издаването на заповедта не са допуснати съществени процесуални нарушения. Неоснователни са изложените в тази връзка възражения от страна на жалбоподателя, относно нарушение на разпоредбите на чл. 26 и чл. 35 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 79, ал.2 от ЗБЛД при издаването на заповедите по чл. 75, не се прилагат разпоредбите на чл. 26 и чл. 35 от Административнопроцесуалния кодекс .

Оспорената заповед не е съобразена с приложимите материалноправни норми. Видно от разпоредбата на чл. 75, т. 6 от ЗБЛД принудителна административна мярка забрана за напускане на Република Б се прилага спрямо лица, които не изпълняват подлежащ на принудително изпълнение съдебен акт, по силата на който са осъдени да заплатят парично задължение в големи размери към български физически и юридически лица или чуждестранни лица, освен ако представят надлежно обезпечение.

От приложените към делото и неоспорени писмени доказателства: изпълнителен лист от 18.11.2009г., издаден въз основа на заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 № 6441/18.11.2009г., по ч.Г.д. 12321/2009г. е видно, че по отношение на И. П. С. е издаден изпълнителен лист, на основание чл. 417 и чл. 418 от ГПК. Посочените разпоредби регламентират ред за издаване на заповед за изпълнение и издаване на изпълнителен лист при постановено незабавно изпълнение по отношение на вземания, които не се основават на съдебен акт. В случая се касае за изпълнение, допуснато на основание чл. 417, т. 9 от ГПК, а именно: запис на заповед, менителница или приравнена на тях друга ценна книга на заповед, както и облигация или купони по нея.

Следователно, задължението на И. П. С., във връзка с изпълнението на което е издаден изпълнителен лист и поискано прилагане на принудителна административна мярка по чл. 75, т. 6 от ЗБЛД не е установено с подлежащ на принудително изпълнение съдебен акт, по силата на който жалбоподателят е осъден да заплати парично задължение. Такива са актовете, изброени в чл. 404 от ГПК. При издаването на изпълнителен лист по реда на чл. 418 от ГПК, на посочените в чл. 417 от ГПК основания съдът проверява редовността на представения документ от външна страна и не разглежда въпроса относно съществуването на вземането по основание и размер. В този смисъл, наличието на задължение към физическо или юридическо лице не е установено по съдебен ред.

Прилагането на принудителна административна мярка по реда на чл. 75, т. 6 от ЗБЛД изисква по отношение на конкретното лице да бъде установено наличие на неизпълнение на подлежащ на принудително изпълнение съдебен акт, по силата на който е осъдено да заплати парично задължение в големи размери към български физически или юридически лица или чуждестранни такива, и липса на лично имущество, което да покрива задължението или липса на надлежно обезпечение. По отношение на жалбоподателя не е изпълнено изискването паричното задължение да произтича от подлежащ на изпълнение съдебен акт, както и не е безспорно установено съществуването на задължение в посочения размер, предвид представените доказателства за наличие на подадено възражение по реда на чл. 415, ал. 1 от ГПК. В този смисъл, принудителната административна мярка по чл. 75, т. 6 от ЗБЛД е наложена при липса на предвидените в разпоредбата материалноправни предпоставки, поради което издадената от административния орган заповед, с която е наложена ПАМ на посоченото основание е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд С. – град, I АО, 16-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № ЗДС-2675/15.04.2010г., издадена от внд.заместник Д. на Столична дирекция на вътрешните работи, с която на И. П. С. е наложена принудителна административна мярка по чл. 75, т. 6 от ЗБЛД.
Решението подлежи на касационно оспорване пред Върховния административен съд на Република Б в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: